

mellem danske og udenlandske Foreninger af samme Art og at repræsentere de danske Foreninger overfor Udlandet, særlig overfor det i 1888 i Washington stiftede Internationale Kvinderaad. Alle Foreninger og Institutioner, der ledes af Kvinder eller af Mænd og Kvinder, kan slutte sig til Kvinderaadet; men Sammenslutningen maa ikke øve nogen hæmmende Indflydelse. Hver Forenings Aarsbidrag til Dansk Kvinderaad er 20 Kr.; mindre Foreninger kan slutte sig sammen i Forbund, der atter kan optages i Kvinderaadet, og som betaler samme Aarsbidrag og har samme Ret som en enkelt Forening. Hvem der ønsker at støtte Dansk Kvinderaad kan mod at betale 10 Kr. aarlig blive Enkeltmedlem; de har Ret til at stille Forslag og tage Del i Forhandlingerne, og de kan vælges ind i forskellige Udvalg, men de er ikke stemmeberettigede ved Kvinderaadets Møder.

Stemmeret ved Kvinderaadets Møder har de 2 kvindelige Delegerede, som hver af de sammensluttede Foreninger har Ret til at vælge. Disse Delegerede udgør Raadet, der af sin Midte vælger en Formand, en Næstformand, en Kasserer, en Protokolfører og en korresponderende Sekretær.

Dansk Kvinderaad har afholdt en Del Møder, deriblandt to offentlige Møder om Freds- og Voldgiftssagen i Tilslutning til lignende Møder i andre Lande.

For at virke for sit Formaal har Dansk Kvinderaad oprettet et Centralbureau, der søger at skaffe Oplysninger af enhver Art, Kvinder vedrørende saavel fra Indland som fra Udland, og som allerede har været i Stand til at besvare flere betydelige Forespørgsler.

Bestyrelsen for det Internationale Kvinderaad vil samles i København i Sommeren 1902.

Charlotte Norrie f. Harbou,
Sekretær.

Elisabeth Cady Stanton.

Ved Dagmar Hjort.
(Fortsat.)

Haardtpresset fra alle Kanter hævede jeg derfor min Forlovelse efter Maaneders Uvished og Fortvivlelse, men derpaa besluttede jeg mig igen pludselig til at forny den, da Mr. Stanton stod i Begreb med at rejse til England som Delegeret til Antislaverimødet. Jeg kunde ikke tænke mig, at Verdenshavet skulde skille os ad, og den 10. Maj 1840 gjorde jeg det skæbnesvangre Skridt uden at have truffet ringeste Forberedelse til Brylluppet eller til Rejsen. Det holdt haardt af faa den skotske Præst, der viede os, til at udelade Ordet »adlyde« af Vielsesformularen, men da jeg haardnakket holdt fast ved, at jeg ikke vilde adlyde én, med hvem jeg havde i Sinde at leve paa lige Fod, gav han dog efter, men hævnede sig ved til Gengæld at holde os paa Pinebænken med en

Bøn og Tale der varede i over en Time.

Da jeg var kommen vel om Bord, følte jeg, at et Afsnit af mit Liv var forbi, og mine Tanker vendte sig nu mod, hvad der laa nærmest foran mig. James Birney, Antislavepartiets Kandidat til Præsidentvaldigheden, var vor Medrejsende til England. Han og min Mand interesserede sig begge for min abolitionistiske Opdragelse, de gav mig Bøger at læse herom, og mens vi Dag efter Dag gik op og ned af Dækket sammen, var dette Spørgsmaal Hovedemnet for vore Samtaler.

Der var netop opstaaet en Splitelse blandt de amerikanske Abolitionister, og begge Retninger havde sendt Delegerede. Da de var ligelig repræsenterede i det Hotel, hvor vi boede, blev jeg bekendt med hele Striden. Den væsentligste Grund til Spittelsen var Kvindespørgsmaalet, og da den Garrisonianske Gren holdt paa Kvindernes Ret til at tale og stemme paa Møderne, var min hele Sympati hos dem, skønt Mr. Stanton og Mr. Berney hørte til de »politiske« Abolitionister. For mig var ingen Sag saa vigtig som Kvindernes Emancipation i politisk, religiøs og social Henseende. Og det slog mig som noget mærkeligt, at Abolitionisterne, der saa skarpt følte Slavernes Uret, var saa ligegyldige overfor deres egne Mødres, Hustruers og Søstres Stilling, som efter Common Law var en lignende som Slavernes.

Her i London traf jeg for første Gang paa Kvinder, der troede paa Kønnenes Ligeberettigelse, og som ikke var ortodox religiøse. Bekendtskabet med Lucretia Mott, som var frisindet baade i religiøs og politisk Henseende, aabnede en ny Verden af Tanker for mig. Jeg benyttede enhver Lejlighed til at være sammen med hende, og det gjorde et stærkt Indtryk paa mig at høre Kvinder af høj Intelligens og Dannelse frit diskutere alle de Spørgsmaal, som jeg i Aaringer, opfyldte af Tvivl, uklart har tænkt over selv.

Hovedformaalet med vor Rejse i England var at deltage i Antislaverimødet i London, som begyndte den 12. Juni 1840 i Frimurernes Hal. Delegerede fra alle civiliserede Landes Antislaverforeninger var indbudte, men alligevel blev alle de kvindelige Delegerede afviste. Sagen blev ivrigt debatteret en hel Dag igennem, og min Mand gav et veltalende Indlæg til Fordel for Kvinderne. Efter Mødet hørte man fra alle Sider sige: »Det er snart paa Tiden at forlange mere Frihed for Kvindernes«, og da Mrs. Mott og jeg Arm i Arm gik hjem sammen, idet vi diskuterede Dagens Hændelser, besluttede vi, at vi, saasart vi kom hjem, vilde holde et Møde og danne en Forening for Kvindernes Rettigheder.

(Fortsættes.)

De tre Kys.

En liden Beretelse
af
Anthony Hope.

I Foraaret 1634 kom en fransk Adelsmand til Strelsau. Han var af høj Byrd, ejede meget Gods og havde mange udmærkede Egenskaber. Han kom paa Besøg til Prins Rudolph, hvis Bekendtskab han havde gjort i Paris.

Kong Henrik modtog Marquis de Méroisailles — det var Adelsmandens Navn — særdeles naadigt og gav ham en Hædersvagt med paa Vejen til Slottet Zenda, hvor Prinsen boede med sin Søster Osra. Prinsen blev meget glad ved at se sin gode Ven og glad ved i ham at faa en Kammerat at snakke, jage og spille Kort med; de talte frit og aabent med hinanden, især om Aftenerne, naar de havde drukket lidt Vin.

En Aften spurgte Marquis'en Prinsen, hvor det kunde være, at hans Søster, den vakre Prinsesse Osra, altid var saa alvorlig og behandlede sine mandlige Omgivelser med Kulde og Overlegenhed.

»Ja, hvem kan begribe unge Pigers Nykker,« svarede Prinsen leende. »Jeg tror næppe, hun har set paa Eder en eneste Gang under Eders Besøg her.«

Det ærgrede Marquis'en at høre, og ophidset af Vinen, som han var, sagde han hastigt:

»Skal vi vædde om, at jeg, inden jeg rejser herfra, har faaet tre Kys af Prinsessen?«

Prinsen, som var en lystig Fætter og sjældent holdt paa sin fyrstelige Værdighed, gik leende ind paa den dumme Spøg, saameget mere som han var forvisset om, at Marquis'en aldeles bestemt vilde tabe Væddemaalet.

Marquisen begyndte nu paa alle Maader at gøre sig bemærket af den smukke Prinsesse, sukkede og kastede ømme Blikke til hende, skrev smægtende Hyrdedigte til hendes Ære og

Københavns Tjenestepigeforening.

Rosenborggade 13, Stuen. Telefon Nr. 29407.

Undertegnede paatager sig herved Pladsen som.....

hos.....

Gærningen bestaar hovedsagelig af:

NB Ønskes Vask, Strygning, Rengøring og Fødtøjsskrubning udført før Kl. 6 Morgen og efter Kl. 7 Aften, betales herfor 25 Øre pr Time (15 Øre pr. ½ Time), med mindre anden Aftale er truffen.

København, den.....190

Medlems Nr.

Saaledes ser den Kontrakt ud, som Københavns Tjenestepigeforening forlanger af Fruer saavel som Piger, der er dens Medlemmer, skal underskrive. Kontrakten kan være god nok, forudsat at Fruen bliver den, der paa Siden til venstre foreskriver, hvad Gærningen vil bestaa af. Skal Pigen eller Pigernes Forening gøre det, saa kan Husmoderen ligesaa godt straks melde sig fra at være den styrende i sit eget Hjem, det bliver da dertil hun fæster en Pige.

Meningen er, at Pigernes Forening alene skal være den Domstol, for hvilken enhver Husmoder maa indbringe sine Klager.

I Foraaret 1899 fremkom jeg med Forslag til en Husmødreforening, der kunde danne en Modvægt mod Tjenestepigernes, og for at afballancere Forholdet mellem Husmødre og Tyende skulde da en Voldgift, bestaaende af Udvalgte fra begge Foreninger, træde sammen og dømme i foreliggende Sager. For ikke at sprede de kvindelige Kræfter, der særlig har helliget sig Samfundssager, indleverede jeg mit Forslag til »Dansk Kvindesamfund«, som dog ikke mente, at det paa det Tidspunkt var nødvendigt at danne nogen Sammenslutning af Husmødre, hvorfor jeg, der ikke kunde indse Nyttens af halve Forholdsregler, atter tog det tilbage.

En Del Fruer henvendte sig til mig med Anmodning om at bringe det Forslag til en Husmødreforening, som jeg var fremkommet med paa Dansk Kvindesamfundets Møde om Sagen i Haandværkerforeningen i Marts 1899 til Udførelse. Jeg svarede dem, at jeg var villig til selv at tage fat paa

Dansk Kvinderaad.

Dansk Kvinderaads Forretningsudvalg modtog i Slutningen af September følgende Henvendelse fra Dansk Kvindesamfundets Fællestyreelse:

Til Forretningsudvalget for Dansk Kvinderaad!

»Som det vil være Dansk Kvinde-

Undertegnede fæster herved

som.....

fra 1ste..... regnet for en maanedlig Løn af.....Kost, et godt Værelse og Renlighed.

Tillige erholdes Frihed hver anden Søndag fra Kl. 2 samt en søgn Aften om Ugen () fra Kl. 7.

København, den.....190

Sagen, saafremt de paagældende Husmødre vilde støtte mig ved straks som Medlemmer af Foreningen at slutte sig til mig samt betale et mindre (5 à 10 Kroner) Indskud for at vi kunde starte den.

Ingen Sag kan arbejdes frem uden Penge. Spørg Tjenestepigerne — de har alle ofret deres Skærv maanedlig for at faa deres Sag frem.

De paagældende Husmødre var ikke modigere, end at ingen turde indmelde sig straks. De trak sig tilbage.

Dengang havde vi Kortene paa Haanden, kunde stikke Trumf igen og følge Trop med den Udvikling, som Tiden har gennemført — Fagsammenslutningen; — nu er vi sakket agterud. Hvis Kvinderne ikke var saa kortsynede, som de er, saa havde de lært af Arbejdsgiverne, hvad Mangel paa Sammenhold vil sige, og set, at Organisation paa enkelte Punkter i et Samfund er en umulig Tilstand. Alle Parter, enten man hører til »Købere« eller »Sælgere«, maa være organiserede for Ligevægtens Skyld.

Nogle Husmødre har af en vis Ladhed først villet se, hvorledes hele denne Sag formede sig, andre har tænkt, at Sagen vilde dø hen, naar man blot forholdt sig passiv, og en stor Del Husmødre (jeg har selv hørt mange af disse Udtalelser) saa fornemt ned paa Tjenestepigernes Sammenslutning, som om den umulig kunde naa dem, indtil de nu alle maa erkende, enten de vil eller ej, at Sammenslutningen er der.

Vibeke Salicath.

raad bekendt, nedsatte Dansk Kvindesamfund paa Fællesmødet i Odense i Forsommeren 1900 et Udvalg, der skulde søge at hindre, at det ad Lovgivningens Vej skulde blive forbudt Kvinder at arbejde i Fabrikker og lignende Virksomheder i et vist givet Tidsrum efter et Barns Fødsel, med mindre de i dette Tidsrum maatte faa Støtte af det Offentlige, uden at denne Hjælp blev regnet som Fattighjælp.

Ved Fabriklovens endelige Ved-

bestak Kammerjomfruen til at lægge dem ind i hendes Værelse.

I Smug betragtede hun imidlertid den unge Ridder med Velbehag, og da han en skønne Dag lagde sig til Sengs og foregav at være syg af haabløs Kærlighed til hende, blev hun dybt bedrøvet.

Prinsens morede sig kosteligt over sin Vens Paafund og tog sig i Agt for at røbe Hemmeligheden; han stolede fuldt og fast paa sin Søsters Uimodtagelighed for enhver Mands Tilbedelse.

Tilsidst fik Marquis'en Kammerjomfruen overtalt til at sigesin Herskerinde, at han var døende og kun ønskede før sin Død at se hende og høre nogle trøstende Ord fra hendes Læber; maaske kunde hendes Øjnes Lys lindre hans dybe Smærte.

Prinsessen lod sig narre og gik til hans Syge værelse, hvor hun fandt ham nedbøjet, syg og svag. Hun satte sig ved hans Seng og begyndte venligt og blidt at tale med ham; hun bad ham at tage sig sammen og at bekæmpe sin Sygdom af Hensyn til alle de, der holdt af ham.

Han saa' paa hende, Osra rødmede og slog sine Øjne ned.

Marquis'en talte sig varm i en Strøm af Forsikringer; og det mærkelige var, at han glemte at spille Komedie og blev revet med af en virkelig Følelse. Prinsessen blev blidere og syntes ham i denne Sindsstemning endnu skønnere end før. Pludselig huskede han Væddemaalet og udbrød:

»Ak, forlad mig, jeg er ikke Eders Medlidenhed værd; men tilgiv mig inden jeg dør og lad Eders Læber berøre min Pande, saa skal jeg dø lykkelig.«

Prinsessen var dybt rørt; hun taledes trøstende Ord til ham, kysede ham rødmede paa Panden og begyndte at græde.

Nu havde Marquis'en vundet det første af de tre Kys, men underligt nok følte han ingen Glæde herover, thi nu først indsaa han, hvor lumpent hans Bedrageri var; og den virkelige Kærlighed, som pludselig fødtes i hans Hjærte, fik ham til at skamme sig over hans Handlemaade.

Med ét sprang han ud af Sengen,